

Naši hráči hrajú príliš jednoducho a bez systému

Narodil sa v roku 1965 v Partizánskom a so stolným tenisom začínal pod vedením svojho otca v Bošanoch. Aj keď v detstve koketoval najprv s futbalom, nakoniec sa rozhodol pre stolný tenis a urobil dobre. Pingpongovo vyrastal v Topoľčanoch, odkiaľ prestúpil do Lokomotívy Bratislava a po štúdiu na Vysoké škole ekonomickej a trojročnej hráčskej anabáze v Ostrave opäť zakotvil v Bratislave. V osemdesiatych a deväťdesiatych rokoch 20. storočia bol naším popredným hráčom a reprezentantom Česko-Slovenska a Slovenska. Je desaťnásobným majstrom Slovenska vo dvojhre (1983, 1984 a 1992), vo štvorhre (1988, 1992 a 1993) a v zmiešanej štvorhre (1983, 1989, 1990 a 2000). Patril k vrcholovým hráčom moderného topspinového spôsobu hry a s vysokým taktickým myslením. Je zároveň bronzovým medailistom majstrovstiev Česko-Slovenska vo dvojhre v roku 1986, finalistom vo štvorhre v roku 1988 a v zmiešanej štvorhre v roku 1990. V rokoch 1989 až 1990 bol členom víťazného družstva 1. česko-slovenskej ligy s Lokomotívou Bratislava a v roku 1993 víťazom medzinárodnej Superligy s ŠKST Sportelňa Bratislava. V súčasnosti je hráčom druholigového rakúskeho družstva Wiener Sportklub/Flötzersteig. V roku 2000 sa stal trénerom reprezentačného družstva juniorov, s ktorým získal na majstrovstvách Európy juniorov v roku 2001 v talianskom Terni striebornú medailu. Viacnásobný tréner reprezentačných družstiev juniorov a kadetov, dnes tréner ŠKST Topoľčany, člen a školiteľ metodicko-vzdelávacej komisie Slovenského stolnotenisového zväzu Anton Kutíš.

Ako si spomínaš na tvoje prvé stolnotenisové začiatky?

So stolným tenisom som začal v mojich šiestich rokoch v Bošanoch. Mojm prvým trénerom bol otec. Hlavným športom bol však pre mňa až do desiatich rokov futbal, ktorý som hrával súťažne a na celkom slušnej úrovni. Až potom som sa začal

venovať naplno stolnému tenisu. Najprv v Bošanoch a od jedenástich rokov v Topoľčanoch, kde som mal tie najlepšie podmienky na môj stolnotenisový rast.

Bol stolný tenis pre teba prvou voľbou alebo si inklinoval aj k iným športom?

Nie, prvou voľbou bol pre mňa futbal. Bol som veľkým fanúšikom Slovana Brati-

slava a bol som šťastný, keď som sa ako desaťročný dostal vo svojej kategórii do výberu Západoslovenského kraja. Avšak sústredenie, ktoré som mal absolvovať, sa neuskutočnilo a ja som sklamaný postupne zanevrel na futbal. Keďže som bol veľmi ctížiadostivý a nevidel som vo futbale v dedine ďalšie napredovanie, povedal som si, že to skúsím v pingpongu. V ňom som nebol závislý od iných, ale len sám od seba.

Kedy si nadobudol pocit, že by si sa stolným tenisom mohol zaoberať profesionálne?

Až po štúdiu na vysokej škole v Bratislave, keď som mal asi 25 rokov. Stolnému tenisu som venoval všetok voľný čas a možno ešte viac, ako si niektorí dokážu predstaviť. Pre mňa stolný tenis nie je práca, ale spôsob života.

Študoval si na Vysoké škole ekonomickej. Nelákala ťa práca vo svojom odbore?

Vyštudoval som odbor makroekonomickej regulácie. Po ukončení vysokoškolského štúdia som však zistil, že sedieť osem hodín denne v kancelárii nie je pre mňa a okrem toho som v tom čase ako profesionálny hráč zarobil oveľa viac. Samozrejme, dnes je situácia úplne iná. V porevolučnom čase boli rozdiely v platoch športovcov a klasických zamestnancov oveľa väčšie ako dnes.

Vrchol tvojej hráčskej kariéry možno datovať do obdobia na prelome osemdesiatych a deväťdesiatych rokov 20. storočia. Čo považuješ za svoj najväčší hráčsky úspech?

Za môj najväčší úspech považujem 3. miesto na Grand Prix Rumunská v dvojhre. Boli to stolnotenisové turnaje ako dnešné World Tour, avšak vtedy sa nehralo o peniaze, ale len o body do svetového rebríčka. Absolvovaním niekoľkých turnajov som sa dostal na 104. miesto vo svetovom rebríčku.

Čo ti ako prvé napadne pri päťci mien T. Jančí, Grman, Kutíš, V. Jančí a tréner Jaslovský?

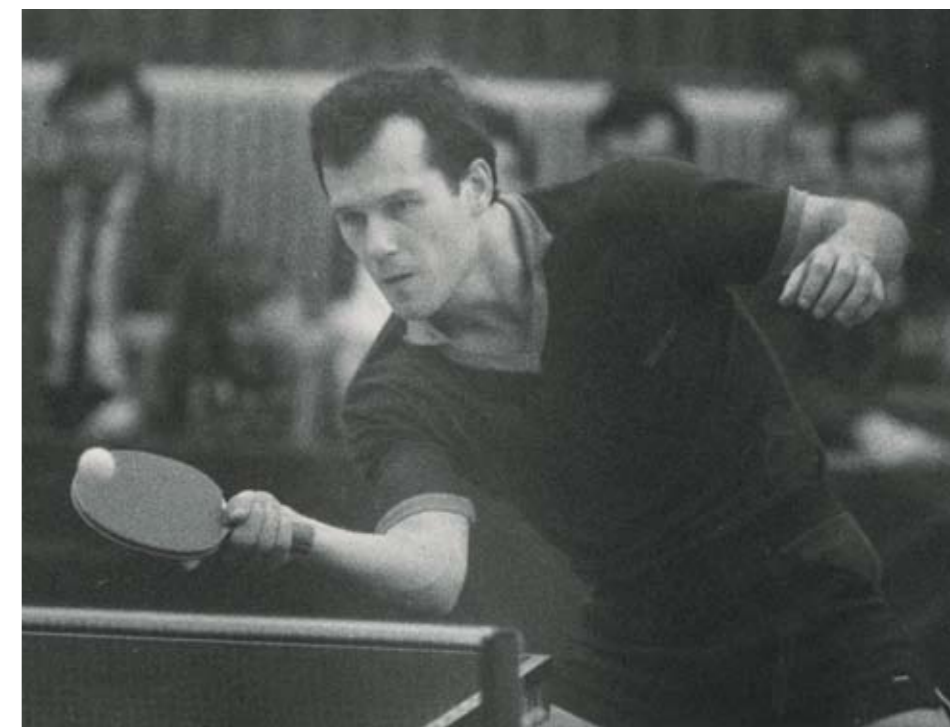
Pekné roky strávené v majstrovskej Lokomotíve Bratislava, neskôr v ŠKST Sportelňa Bratislava a víťazstvo v Superlige. A taktiež dobrá partia, ktorá vedela spolu vychádzať.

Doteraz si stále aktívny hráč v druhej najvyššej rakúskej súťaži. Kedy sa však začala tvoja trénerská kariéra?

Bolo to v roku 2000, keď som zo dňa na deň prebral reprezentačný tím juniorov pred majstrovstvami Európy juniorov (MEJ) v Bratislave. Mimochodom, skončili sme vtedy medzi družstvami na 5. mieste. Bola to náhoda, keď mi Vladimír Mihočko st. zavolať, či by som nechcel skúsiť trénovať juniorský tím. Vtedy som hrával v Nemecku druhú bundesligu. Povedal som si, že to skúsím, aj keď som mal obavy, či to zvládnem.

V roku 2001 na MEJ v talianskom Terni vybojovalo pod твоjím vedením družstvo našich juniorov striebornú medailu. Aké spomienky máš na toto obdobie?

So svojou zverenyňou Renátou Lacenovou na turnaji Slovenského pohára mládeže

Anton Kutíš počas pôsobenia v druhej nemeckej bundeslige v roku 1998

Len tie najlepšie. Chlapci tvorili veľmi dobrú partiu, pracovali na sebe veľmi tvrdo a ten úspech si zaslúžili. Od zlatej medaily nás delili len dve loptičky. Valentin Baženov viedol v poslednom zápase v rozhodujúcom sete 19:15. Myslím si, že sa zľakol víťazstva.

Ako by si charakterizoval spojenie stolný tenis a tvoja rodina?

Moja rodina si zvykla, že som často preč z domu. Manželku som pred svadbou varoval, že budem často na cestách, aby vedela, do čoho ide. Až doteraz to so mnou vydržala (už 26 rokov), za čo jej patrí moja veľká vďaka. Tak, ako jej vďačím aj za výbornú výchovu našich detí.

V čom vidíš najväčšie rezervy slovenských mládežníckych stolnotenisových trénerov a čo treba urobiť pre to, aby slovenský juniorský a kadetský stolný tenis opäť dosahoval medailové úspechy?

To je zložitá úloha. V diskusiách čítam, že naši hráči by mali viac trénovať. Súhlasím, avšak to samotné nezaručuje úspech. Často počúvam, ako sa trénuje vo svete, ale nikto nevenuje pozornosť jednoduchým herným kombináciám zameraným na istotu úderov a ich zdokonaľovanie. Chýba správna metodika, postupnosť krokov v tréningovom procese, systematickosť. Naši hráči hrajú príliš jednoducho a bez systému. Vhodia loptičku do hry a čakajú čo príde. Dôležitým predpokladom úspechu je aj to, aby deti stolným tenisom žili. Dnešné deti napríklad vôbec nepoznajú históriu nášho športu a väčšina sa o ňu ani nezaujíma.

V rokoch 2013 až 2016 aj pod твоjím vedením absolvovalo externú formu baka-

lárskeho štúdia na Fakulte telesnej výchovy a športu UK v Bratislave viacero trénerov so špecializáciou stolný tenis. Napĺňa ťa práca „stolnotenisového“ pedagóga?

Samozrejme, inak by som to nerobil. Aj keď musím poznamenať, že to nie je nejaká zárobková činnosť. Keď vidím, kam smeruje kvalita stolného tenisu u nás, o to viac sa snažím niečo zmeniť aj ako tréner či pedagóg. Ide hlavne o metodiku tréningu. Už som spomínal, že skoro všetci tréneri u nás podľahli trendu „takto sa to dnes hrá v zahraničí“ a zabúdajú na to, že každú hernú činnosť treba robiť postupne. Preto som sa rozhodol organizovať sústredenia pre najmladších a mladších žiakov u nás v Topoľčanoch, kde sa deťom venujeme individuálne a snažíme sa o postupné zdokonaľovanie ich úderovej a pohybovej techniky. Z tréningov robíme aj videozáznam, aby deti videli svoje chyby.

Aké sú tvoje hráčske či trénerské plány do budúcnosti?

Hráčske už nie sú, zato trénerské plány mám dosť veľké. Prial by som si, aby sa niektorí naši hráči začali postupne presadzovať aj na medzinárodnej scéne. Na tom sa snažím pracovať najviac. Nie je to ľahké, pretože s dnešnou generáciou detí sa pracuje oveľa ťažšie ako s tými predošlými. Samozrejme, ide hlavne o povahu detí. Myslím si, že dnes ich zbytočne rozptyľuje oveľa viac vecí ako v minulosti. Tak strácajú čas, ktorý je potrebný na ich zlepšovanie sa a napredovanie.

● zhovárал sa: Tibor Kollár

● foto: Róbert Kollár, Alena Lacenová a archív Antona Kutíša

